
DEL JOC PARTIT AL JOC SENCER

El segon dijous d'aquest maig just acabat, hem tingut l'oportunitat d'assistir a la darrera sessió del Joc Partit, activitat periòdica que el col·lectiu d'Escriptors del Camp de Tarragona ha organitzat des de la tardor passada al teatre El Magatzem, de la ciutat.

Aquest cop, el Joc Partit es proposava de posar davant del públic dos autors d'una prosa molt bella, precisa i subtil que han atorgat, ara i adés, al paisatge més nostre, el que va de la mar de la Frau a les serralades de Prades, el caire d'antagonista o de protagonista de moltes de les seves pàgines.

Ambdós, Ramon Gomis de Reus i Eugeni Perea de Riudoms, són autors de múltiples facetes; si Gomis és també dramaturg, Perea és historiador i toponimista. I obres seves ja són clàssiques entre els amants de la literatura que sorgeix de la presa de consciència del paisatge que ens envolta i d'unes mirades sensibles, curioses i volgudament ancestrals que l'embolcallen. Llibres com *Cròniques de la Costa Daurada* o *Viatge per la mar de la Frau* de Gomis o el dietari *Les Mallorquines* de Perea, que només pel títol ja fan una picada d'ullet a la gent de la terra, en són exemple. D'aquí, doncs, el Joc Partit que els proposàrem.

I dic, els proposàrem perquè així estava fet, anunciat i previst, però algun follet, no sé si sorgit del fons de la terra o de l'abís del mar, ens va tòrcer l'encontre i finalment el JOC PARTIT va haver de ser a una sola veu, la d'Eugeni Perea, i esdevingué JOC SENCER.

Els Clips Escènics a càrrec de la companyia del teatre El Magatzem encetaren, com sempre, l'acte donant força a la prosa delicada, precisa, intel·ligent d'aquests autors, ara embastada, ara cosida amb mots del Camp.

I tot seguit, sol a escena, Eugeni Perea, sense deixar de fer sentir la veu del company absent, presentà la seva obra, ens confià opinions, defensà convenciments, explicà anècdotes i féu partícip d'experiències un públic molt atent, interessat a no perdre's ni un sol mot i, ben aviat, convençut de conèixer o de descobrir la solidesa de l'autor i de la seva obra.

Ens parlà des de la seva condició d'historiador i literat (i nosaltres hi afegim 'i de professor universitari') de com hi ha d'haver correlació entre història i literatura. No hi ha res -va venir a dir- que es doni en compartiments estancs. Tot s'interrelaciona i és des de la reciprocitat i des d'allò que és mutu que ens podem apropar al que més s'assembla a l'objectivitat pretesa en el cas de la història o a la versemblança buscada en el cas de la literatura. Però només s'hi

arriba -seguia Perea- si s'hi accedeix des de múltiples vessants. Una de sola no serveix. Té mancances. I així, mig monòleg, mig conversa amb el públic assistent, s'anà trenant un Joc que per molt que fos sencer arribà a la fi.

Però encara voldria escriure, si se'm permet elucubrar, que no m'estranyaria gens que la situació inesperada que l'Eugeni Perea va viure al teatre El Magatzem un dijous de maig li hagués anat com anell al dit i hagués acabat instal·lat, després del mig ensurt inicial i encara que seriós, responsable i convincent, en un mena de gran divertiment. I ho dic per com li agrada de fer ficció pels camins de la literatura, de la història, dels records, de l'univers que fa sorgir d'una anècdota, d'una vivència quotidiana...

I vés a saber si un dia o altre, aquest diàleg amb ningú o amb ell mateix, que va haver de viure i mig inventar, no esdevindrà novel·la en forma de dietari, dietari fictici o ficció en forma de dietari en el que seria un nou volum en la línia de *Les Mallorquines*, *Gastronomia Divina* o el premiat *Els pòlders de la memòria*.

En fi que a veure venir! Això -reblaria l'Eugeni- si Santa Llúcia ens conserva la vista.

FINA ANGLÈS SORONELLAS

Publicat al diari *El Punt*, 1-06-2009

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/-/-/43092.html>